

Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός για τους Πρόσφυγες 2014: «Θα πω την ιστορία σου»

Του F.A.

Ονομάζομαι F. και το όνομα του πατέρα μου είναι M.S. Γεννήθηκα στο Πακιστάν στην πόλη Shailehurura, αλλά μεγάλωσα με τους γονείς μου μαζί με τους τρεις αδελφούς μου και τη μια αδελφή μου στην πόλη Gujranwala.

Ο πατέρας μου είχε κτηματικές διαφορές με τον αδελφό του και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αντιδικούν και να έρχονται σε σύγκρουση για πολύ καιρό. Μιας και ο θείος μου ήθελε να εκβιάσει τον πατέρα μου, ώστε να του παραχωρήσει το κτήμα και εγώ ήμουν ο μεγαλύτερος από τα αδέρφια μου, με απήγαγε και με κρατούσε στο σπίτι του χτυπώντας με. Κατάφερα να ξεφύγω ύστερα από δεκαπέντε ημέρες και πήγα να κρυφτώ στο σπίτι του αδελφού της μητέρας μου. Γνωρίζοντας πως στη χώρα μου η αστυνομία δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα, γιατί δωροδοκείται και πως ο θείος μου δεν ήταν διατεθειμένος να σταματήσει μέχρι να πάρει αυτό που θέλει, οι γονείς μου αποφάσισαν να με στείλουν στην Ευρώπη και πιο συγκεκριμένα στη Γερμανία, όπου και βρίσκεται ένας άλλος θείος μου, αδελφός της μητέρας μου, για να σταματήσει να κινδυνεύει η ζωή μου και να έχω μια καλύτερη ζωή.

Έτσι, βρήκαν έναν διακινητή και συμφώνησαν να τον πληρώσουν 5000 ευρώ, όταν θα έφθανα στην Τουρκία. Ξεκινήσαμε 8-10 άνθρωποι, ανήλικοι και μεγαλύτεροι, για να περάσουμε τα σύνορα Πακιστάν-Ιράν παράνομα, περπατώντας τρεις μέρες. Φθάνοντας στο Ιράν μας περίμενε ένα αυτοκίνητο και στοιβαχτήκαμε 8 άτομα, με σκοπό να διασχίσουμε το Ιράν. Όταν υπήρχε αστυνομία, κατεβαίναμε και συνεχίζαμε με τα πόδια από δυσπρόσιτα σημεία. Θυμάμαι πως κάποια στιγμή, εγώ μαζί με έναν άλλο Πακιστανό και τρεις Αφγανούς αναγκαστήκαμε να περάσουμε τρεις μέρες σε ένα δάσος χωρίς καθόλου φαγητό και πίνοντας νερό από ποτάμια. Τελικά, επικοινωνήσαμε με τον διακινητή, που μας είχε δώσει από το Πακιστάν τον αριθμό ενός κινητού τηλεφώνου και ήρθε και μας παρέλαβε. Όλη αυτή η περιπέτεια για να φθάσουμε στα σύνορα της Τουρκίας κράτησε 35 μέρες, περπατώντας, στοιβαγμένοι σε ένα αυτοκίνητο και σταματώντας για να κοιμηθούμε είτε έξω, είτε σε διάφορα σπίτια. Μια ομάδα από 15-20 ανθρώπους μαζί και εγώ, περάσαμε, περπατώντας στα βουνά για δύο μέρες, τα σύνορα Ιράν-Τουρκίας.

Στην Τουρκία, σε μια μικρή πόλη κοντά στα σύνορα μας περίμενε ένα λεωφορείο, το οποίο μας μετέφερε ύστερα από 24 περίπου ώρες στην Ιστανμπούλ. Εκεί,

ξεκίνησε μια νέα δοκιμασία. Για τρεις μήνες, ήμουν κλεισμένος σε ένα δωμάτιο, περιμένοντας να συνεννοηθεί ο διακινητής με την οικογένεια μου και να πληρωθεί τα 5000 ευρώ, που του είχαν υποσχεθεί. Όταν τα εισέπραξε, έπρεπε πάλι να περιμένω, μέχρι να περάσω τα σύνορα χωρίς πρόβλημα, αλλά σε μια έξοδο μου με έπιασαν άλλοι διακινητές και με κρατούσαν για εννιά μέρες χτυπώντας με και ζητώντας 7000 ευρώ, για να με περάσουν στην Ελλάδα. Ευτυχώς, επικοινωνήσα με τον πατέρα μου και με τον διακινητή, που με έφερε μέχρι την Τουρκία, ο οποίος τους πλήρωσε 400 ευρώ, ώστε να με αφήσουν ελεύθερο. Έπειτα από δύο μήνες μου είπαν ότι μπορώ να πάω στην Ελλάδα, μεταφέρθηκα στα σύνορα Τουρκίας – Ελλάδας με λεωφορείο, περπάτησα για τρεις μέρες και πέρασα το ποτάμι με βάρκα μαζί με άλλους έξι.

Στην Ελλάδα, με συνέλαβαν κοντά στα σύνορα και με πήγαν σε ένα Κέντρο Υποδοχής, όπου και έμεινα για 23 μέρες. Μετά μεταφέρθηκα στον Ξενώνα Υποδοχής ΑΡΣΙΣ στη Μακρινίτσα, από όπου και σας γράφω. Εδώ, ύστερα από πολύ καιρό είχα την ευκαιρία να ηρεμήσω και να σκεφτώ καλύτερα τι θα κάνω στο μέλλον. Μπόρεσα να κάνω αίτηση ασύλου και να αναγνωριστώ ως πρόσφυγας και τώρα περιμένω την ενηλικίωση μου και ταξιδιωτικά έγγραφα, έτσι ώστε να μπορέσω να πάω στην Βρέμη στη Γερμανία και να συναντήσω έναν θείο μου, που είναι κάτοικος εκεί. Ελπίζω αυτό να γίνει σύντομα και κάποια στιγμή να ταξιδέψω πίσω στο Πακιστάν για να δω τους γονείς μου και τα αδέρφια μου.